

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Játszótér, gyermek, virág, élet...

Cím:

ezért akarjuk mi, XV. kerületiek is a békét

Forrás:

Hisz. lap

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

327.31

Hely

Idő

1950.

Személy

Helyszám

Játszótér, gyermek, virág, élet...

... ezért akarjuk mi.

XV. kerületiek is a békét

XV. kerület. Pestújhelyből és Rákospalotából született január 1-én. Ez a két pestkörnyéki város volt azelőtt a legelhanyagoltabb. Most már vízvezetéke van, utcáit rendszeresen portalanítják, locsolják, sok helyen új burkolatot kapott az úttest és a járda s felépült a kerület első modern pont-háza.

Most, a lelkes békemozdalom során 265 békebizottság alakult a kerületben és 35.080-an csatlakoztak aláírásukkal a béke hatalmas táborához.

Találomra indulunk el a csendes utcákon, a kis házak között. Majdnem mindegyik előtt apró virágoskertek pompáznak az utcai fák körül, a felejthetetlen május elseje, a nagy tavaszi békeünnep egyre szépülő, egyre dúsabb-zöldű emlékei.

Bosnyák-utca 53.

Kis szoba-konyhás lakás.

Idős asszony fogad a nyitott konyhajtóban.

— Özvegy Törökné vagyok — mondja és felesillan a szeme, amikor a kérdésünkre válaszol: — Bizony aláírtam, hát hogyan írtam volna, örültem, hogy engem is megkérdeztek, akarom-e a békét. Ki nem akarja? Hiszen az gazember. Az uno-

kám most húszéves, főiskolai hallgató, tehetséges, jó tanuló gyerek. Mi lenne vele, ha újra háború lenne?

A szomszéd kertben két apró gyerek játszik, anyjuk a jó meleg délelőtti napsfényben ruhákat tereget.

— Miért írtam alá? — kérdezi a fiatalasszony és szemében csillog a legbeszédesebb válasz, amint a két kicsire néz: az anya meleg, aggódó tekintete. S ebből a tekintetből ezt olvassuk ki: Borjai Béláné

egy a sokmillió anya közül, aki a szíve vérével is aláírta volna a békefelhívást.

Pedig ebben a kerületben is vannak, akik úgy érezték, a béke nem az ő ügyük. Kassai-utca 83. Több-lakásos, földszintes bérház. Itt két ajtó nem tárult fel a békebizottság tagjai előtt: Takács Gézáné és Wenzel Sándor ajtaja.

— Nem érdekelt minket, háború vagy béke, hagyjanak minket — hangzott a zárt ajtó mögül az elutasítás.

De akiben él a béke szerelete, bármi legyen is a foglalkozása, a hivatása, itt is örömmel vesz részt a békemozdalomban. Az Arany János-utcai iskolában megalakult békebizottság elnöke a református lelkész, tagjai között kiskereskedők, kisiparo-

sok, üzemi dolgozók vannak. A Boeszkai-utcai általános iskolában működő békebizottság elnöke orvos, tagjai az iskola igazgatója, egy gyógyszerész, egy háztartásbeli asszony és két gyári munkásnő. Az úgynevezett ófaluban az evangélikus lelkész az elsők között ajánlotta fel, hogy hívei között terjeszti, ismerteti a békemozdalom magaslatos céljait.

Aláírták a békeívet a katolikus papok is, azonban itt is olyan zavaró momentum merült fel, ami kétséggé teszi, őszinte érzés vezette-e az aláírók kezét. Pásztor Lipótné, a MÁV-telepi békebizottság tagja elmondta, hogyan fogadták őt a plébánián.

Klobetz plébános kijelentette, hogy ő már egy ilyen ívet aláírt, azután paplarsa, Fraina káplán elé tette az ívet:

— De te csak írd alá, tudod, ezek munkaversenyben vannak...

— mondta gúnyos mosollyal.

De a XV. kerület több mint 35 ezer aláírása azt bizonyítja, hogy

a dolgozó tömegek békeakarata izzó és megingathatatlan.

S talán Vöröss József, az egyik Zápolya-utcai tömb békemegbizottja foglalta össze legtömörebben, miért kell a béke a XV. kerület becsületes dolgozóinak:

— Egészséges vizünk van, portalanított utcáink, új játszótereink, játékszerekkel, egészséges, vidám gyerekhaddal, napközi otthonok — minden a békét, a vidámságot, az új életet hirdeti. Aki a háború emlékeiben akar gyönyörködni, az sétáljon végig a Körvasútsoron, ott még láthat üszkös romokat, sívár házfalakat. Mi a játszótereket, a gyermeket, a virágot, az életet akarjuk.